

Arrest

nr. 240 064 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 januari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 januari 2020 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven ("*bijlage 13septiesL*"). Hiertegen diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het rolnummer RvV X

Op 7 januari 2020 wordt een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven ("*bijlage 13septiesCR*"). Hiertegen diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in, gekend bij de Raad onder het rolnummer RvV X

Eveneens op 7 januari 2020 wordt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de PZ Minos op 01.01.2020 en In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

(…)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07.01.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of
Er bestaat een risico op onderduiken:*

3 Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verdachte handelingen en vereniging van misdadigers. Betrokkene werd namelijk aangetroffen in een voertuig met een koevoet en schroevendraaier (PV AN.10.L7.014961/2019 van de PZ Minos.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 6 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/1.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verdachte handelingen en vereniging van misdadigers. Betrokkene werd namelijk aangetroffen in een voertuig met een koevoet en schroevendraaier (PV AN.10.L7.014961/2019 van de PZ Minos.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van:

- Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet
- het zorgvuldigheidsbeginsel

- de motiveringsplicht voorzien in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur
- de rechten van verdediging zoals gegarandeerd in artikel 6 EVRM en als algemeen rechtsbeginsel

1. Legaliteit van inreisverbod an sich

De bestreden beslissing heeft als rechtsgrond artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald:

1.1. °1 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

De bestreden beslissing licht hierbij toe: "Er bestaat een risico op onderduiken"

Met betrekking tot het risico op onderduiken, dat inderdaad als reden werd gehanteerd om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, heeft verzoeker reeds als volgt geargumenteed in zijn verzoekschrift voor uw Raad gericht tegen de aan hem op 07.01.2020 betekende bijlage 13septies als volgt gesteld, en deze argumentatie wordt hier overgenomen:

"De bestreden beslissing vermeldt als eerste reden voor het niet toekennen van een termijn om het grondgebied te verlaten artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Artikel 74/14, §3, 1° Vw., voorziet inderdaad in de mogelijkheid om een termijn van minder dan zeven dagen toe te kennen indien er een risico op onderduiken bestaat.

Artikel 74/14 Vw. vormt een omzetting van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel stipuleert :

"1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

[...] 3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen."

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari. St. Kamer; 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.) Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)."

Het Hof van Justitie van de EU oordeelt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in uitzonderlijke omstandigheden de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (HvJ, El Dridi, C61/11, punt 37).

Artikel 1, §2 Vw. bepaalt met betrekking tot dit risico op onderduiken :

"Het in paragraaf 1, 11° bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval".

In casu is er duidelijk geen sprake van een individueel onderzoek, noch van uitzonderlijke omstandigheden die het afzien van een termijn voor vrijwillig vertrek rechtvaardigen.

De bestreden beslissing verwijst enkel naar volgende criteria die zijn opgenomen in art. 1, §2 van de Vreemdelingenwet:

"Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn Uit het administratief dossier blijft niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren."

Verzoeker wenst hierop te repliceren dat hij het grondgebied niet illegaal is binnengekomen, noch op enig moment in illegaal verblijf is geweest.

Zoals blijkt uit de stempels in diens paspoort is verzoeker (stuk 2, p. 10) is verzoeker op 04.12.2019 het grondgebied binnengekomen via Brussel nationale luchthaven.

Als Albanees staatsburger mocht verzoeker visum vrij naar de EU reizen en er (per half jaar) maximaal negentig dagen in de EU verblijven voor zover hij in het bezit is van een biometrisch paspoort, hetgeen het geval is.

Het kort verblijf wordt in artikel 6, eerste lid van de Vreemdelingenwet omschreven als een verblijf van 90 dagen, tenzij het visum of de visumverklaring in het paspoort een andere duur bepaalt.

Deze termijn van negentig dagen was op het ogenblik van verzoekers aanhouding en het nemen van de bestreden beslissing lang nog niet verstreken.

Vervolgens licht de bestreden beslissing als volgt toe:

"3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

De sanctie voor de niet-aanmelding bij de gemeente wordt bepaald in artikel 79 van de Vreemdelingenwet; bestaat slechts uit een geldboete, en heeft geen enkele invloed op de regelmatigheid van het verblijf (Pascal CHEVALIER, "Verblijfsrecht en inschrijving in de bevolkingsregisters", T.Vreemd. 1982, nr. 18, 37-43 geciteerd in Luc DENYS, Handboek Vreemdelingenrecht 2018-2019, p. 99, voetnoot 192).

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

[...]"

Verzoeker is houder van een Albanees biometrisch internationaal paspoort; hetgeen volstaat als document krachtens artikel 2, °1 van de Vreemdelingenwet. Hij is als Albanees onderdaan niet visumplichtig.

1.2. °3 Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

De bestreden beslissing licht dit verder toe door te verwijzen naar de verdachte handelingen die verzoeker zou hebben gesteld, waaruit wordt afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker ziet vooreest niet in waarom verwerende partij opteert voor de rechtsgrond "1.1. Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden", wanneer in substantie wordt verwezen naar een mogelijk gevaar voor de openbare orde, en niet naar een gebrek aan medewerking met de overheden (belast met de migratiehandhaving).

Met betrekking tot de motivering dat verzoeker "door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden", heeft verzoeker reeds als volgt geargumenteed in zijn verzoekschrift voor uw Raad

gericht tegen de aan hem op 07.01.2020 betekende bijlage 13septies als volgt gesteld, en deze argumentatie wordt hier overgenomen:

"De beslissing waarin wordt geoordeeld dat verzoeker "door zijn gedrag geacht wordt" de openbare orde of de nationale veiligheid te "kunnen" schaden moet afdoende gemotiveerd worden (RvS 15 december 2001, nr. 101.888, T.Vreemd. 2002, 180; RvV 12 december 2016, nr. 179.171 (schending van de materiële motiveringsplicht)), temeer omdat volgens de aan hef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in dit geval een bevel "kan" afgegeven worden.

De loutere motivering "betrokkene is op heterdaad betrapt voor verdachte handelingen en vereeniging (sic.) van misdadigers - PV AN. 10.L7.014961/2019 van de politiezone van Minos", terwijl verzoekers raadsman van het Openbaar Ministerie geen inzage krijgt in dit proces-verbaal (stuk 3), schendt de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, en de rechten van verdediging.

Wanneer feiten niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, moet het aandeel van de vreemdeling in deze feiten wel behoorlijk worden vastgesteld, wat in casu niet kan (RvV 9 maart 2018, nr. 200.958).

De feiten die in de bestreden beslissing en in het administratief verslag vreemdelingencontrole worden weergegeven volstaan geenszins om te besluiten dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker verklaart dat de wagen waarin hij werd aangetroffen toebehoort aan de man van Griekse nationaliteit waarvan sprake in het administratief verslag vreemdelingencontrole, en dat de koevoet en schroevendraaier ook van deze man zijn die deze nodig zou hebben voor zijn beroep.

Verzoeker stelt vast dat er sinds zijn vrijheidsberoving op 01.01.2020 geen enkele bijkomende onderzoeksdaad werd gesteld. Verzoeker werd niet gehoord over de feiten die hem ten laste worden gelegd, en er werd geen politieonderzoek gevoerd bijvoorbeeld naar wie de effectief eigenaar is van de wagen waarin verzoeker werd aangetroffen.

Er heeft aldus geen voldoende gedegen en geïndividualiseerd onderzoek plaatsgevonden om te kunnen besluiten dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Minstens wordt hieromtrent niet afdoende gemotiveerd in de bestreden beslissing."

Voorts wenst verzoeker als volgt op te merken:

Verwerende partij baseert het inreisverbod op het zogenaamde 'gevaar voor de openbare orde'.

Relevant hierbij is het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C554/13 van 11 juni 2015, dat handelt over het begrip 'gevaar voor de openbare orde' vervat in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG. Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek. In zijn overwegingen 50 en 60 van dit arrest stelde het Hof als volgt:

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. [...] In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde" als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er; naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt; sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aan tast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). " (eigen markerings)

Uit dit arrest blijkt dat het loutere feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een misdrijf, of veroordeeld is voor het plegen van een misdrijf, niet volstaat om deze persoon te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde.

Het komt aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een 'werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast', nu het dit als reden hanteert om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen.

Verwerende partij faalt hierin.

Verwerende partij verwoordt haar conclusie immers als volgt: "Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Gedrag dat de openbare orde 'kan schaden', volstaat niet als reden om een inreisverbod op te leggen.

Voorts kan men gedrag dat de openbare orde 'kan schaden', geenszins gelijkstellen met gedrag dat een 'werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast'. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet draagkrachtig.

2. Reden waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

" 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of*
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.*

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. (...)"

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)"

De terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)."

Verzoeker kreeg een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar kreeg opgelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij het evenredigheidsbeginsel respecteerde.

Verwerende partij heeft de mogelijkheid om een inreisverbod van 1 dag tot 3 jaar op te leggen, maar koos voor de maximumtermijn van 3 jaar.

De motivering van de bestreden beslissing is echter geenszins afdoende, en kan niet onderbouwen waarom er voor de maximumtermijn van 3 jaar werd gekozen.

Verwerende partij beperkt zich ter rechtvaardiging van een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar, opnieuw op het gedrag van verzoeker dat de openbare orde 'kan' schaden.

In de volgende alinea wordt er dan weer vreemd genoeg gesteld dat "betrokkene niet (heeft) getwijfeld om de openbare orde te schaden", alsof verzoeker reeds de openbare orde heeft geschonden (en niet louter zou kunnen schaden) zonder dat echter enige verdere motivering over reeds begane schending van de openbare orde wordt opgenomen.

Dezelfde argumentatie als supra is hier van kracht.

Nergens blijkt waarom het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar proportioneel zou zijn.

Gedrag dat de openbare orde 'kan schaden', volstaat voorts niet als reden om het opleggen van een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar te rechtvaardigen."

2.2. In het eerste onderdeel verwijst verzoeker naar de grieven die hij aanvoerde tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 januari 2020 dat gepaard gaat met het thans bestreden inreisverbod, in het bijzonder wat betreft de beslissing om hem overeenkomstig artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

In het arrest nr. 240 063 van 26 augustus 2020 heeft de Raad als volgt geoordeeld over verzoekers grief met betrekking tot het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek:

"3.2.4. In een tweede onderdeel betwist verzoeker de motieven waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

De bestreden beslissing steunt daarbij op twee motieven: enerzijds wordt gemotiveerd dat er een risico op onderduiken is (artikel 74/14, §3, 1°), daarnaast wordt gemotiveerd dat er een gevaar is voor de openbare orde (artikel 74/14, §3, 3°).

Met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde betoogt verzoeker dat deze kwalificatie verschillend is van artikel 7, eerste lid, 3°, in welk verband enkel werd vastgesteld dat verzoeker geacht wordt de openbare orde "te kunnen schaden". Zoals reeds aangestipt, slaagt verzoeker er niet in de vaststelling dat hij door de politie werd betrapt op verdachte handelingen in het kader van een vereniging van misdadigers te weerleggen. Het enkele feit dat artikel 7 slechts vereist dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, verhindert niet dat op grond van dezelfde feitelijke feiten wordt besloten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het oordeel dat verzoekers verdachte gedragingen in bende een gevaar voor de openbare orde vormen, kennelijk onredelijk zou zijn. Dit motief biedt op zich een afdoende motivering waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoekers bezwaren met betrekking tot het motief over het risico op onderduiken, kunnen in casu dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Op deze bezwaren wordt dan ook niet verder ingegaan.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond."

Deze beoordeling wordt overgenomen bij de beoordeling van het huidige middel.

Ook waar verzoeker thans kritiek aanvoert op het motief waarbij wordt gesteld dat verzoeker niet meewerkt met de overheden, gaat het om een herhaling van de motieven waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Nu in het arrest nr. 240 063 werd vastgesteld dat in het bevel van 7 januari 2020 op goede gronden werd verwezen naar het risico voor de openbare orde, werd

afdoende gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Verzoekers kritiek op verdere bijkomstige motieven kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Wat betreft het risico voor de openbare orde, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing duidelijk verwijst naar de feiten die verzoeker worden aangewreven, met name het feit dat hij door de politie werd betrapt wegens verdachte handelingen en vereniging van misdadigers en daarbij in het bezit was van een koevoet en een schroevendraaier. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief verslag van de politiezone Minos *d.d.* 1 januari 2020 dat zich in het administratief dossier bevindt.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk over om op grond van de vaststellingen door de lokale politie te besluiten dat verzoeker verdachte handelingen stelde in groep. Verzoeker had immers geen zinnige verklaring waarom hij - schijnbaar zonder aanwijsbare reden - samen met twee kompanen rondtoerde in een woonwijk en dat zij daarbij in het bezit waren van inbrekersmateriaal. Waar verzoekers advocaat ter terechtzitting aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn verklaring dat het materiaal van de derde - inmiddels vrijgelaten - kompaan was, houdt dit nog steeds geen zinnige verklaring in voor het verdachte gedrag dat werd opgemerkt door de politie. Verzoeker betoogt in het middel dat het strafrechtelijk onderzoek niet voldoende werd gevoerd en hij komt daarmee echter niet verder dan het uiten van algemene kritiek, zonder daarbij de vaststellingen van de politie en het motief met betrekking tot het risico voor de openbare orde met concrete argumenten te weerleggen. De Raad herinnert eraan dat het vermoeden van onschuld het bestuur niet belet op grond van een eigen onderzoek maatregelen te nemen ter vrijwaring van de openbare orde, ook al hebben de desbetreffende feiten nog geen aanleiding gegeven tot een strafrechtelijke veroordeling.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C554/13 van 11 juni 2015 merkt de Raad op dat *in casu* geen einde werd gesteld aan enig verworven verblijfsrecht, noch dat er werd geoordeeld dat verzoeker een "gevaar" voor de openbare orde vormt, doch slechts dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er werd *in casu* ook geen toepassing gemaakt van de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet, aan verzoeker omwille van een ernstige bedreiging voor de openbare orde een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen. *In casu* werd aan verzoeker enkel een "gewoon" inreisverbod van drie jaar opgelegd overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Het motief met betrekking tot de openbare orde geldt evenwel als motief waarom *in casu* de maximumduur van drie jaar werd opgelegd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit onevenredig of kennelijk onredelijk zou zijn, noch toont hij aan dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar werd opgelegd.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT